

ລະບົບການສຶກສາ , ຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາ ແລະ ການຮຽນຮູ້

ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ

ໂຄງການຮ່ວມມືຄົ້ນຄວ້າໂດຍທຶນສະໜັບສະໜູນຈາກ ESRC-DFID- (ES/N01037X/1)

ບົດບາດຂອງຄູໃນຊົນນະບົດ

ການຄົ້ນຄວ້າ

ຜົນການຄົ້ນຄວ້າທີ່ນຳມາລາຍງານນີ້ ແມ່ນອີງຕາມການຄົ້ນຄວ້າເປັນ ເວລາ 2 ປີ ເພື່ອສຶກສາຄວາມເຊື່ອມ ໂຍງກັນລະຫວ່າງ ລະບົບການສຶກສາ ແລະ ຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາ ຂອງໄວໜຸ່ມໃນເຂດຊົນນະບົດ ໃນ ປະເທດ ເລໂຊໂທ, ອິນເດຍ ແລະ ລາວ. ເຊິ່ງໃນແຕ່ລະປະເທດໄດ້ດຳ ເນີນການສຶກສາໃນຊຸມຊົນເຂດ ຊົນນະບົດສອງແຫ່ງ ແລະໃນ ໂຮງຮຽນປະຖົມ ເປັນເວລາເກົ່າ ເດືອນ ໃນຊ່ວງໄລຍະປີ 2017.

ກັນຍາ 2018

ສະຫຼຸບຫຍໍ້ດ້ານນະໂຍບາຍ

ຄູສາມາດມີອິດທິພົນຕໍ່ການສ້າງມາດປາດຖະໜາຂອງເດັກແລະໄວໜຸ່ມໃນຊົນນະບົດ ໄດ້ທັງທາງກົງ (ໂດຍການລົມກັບເດັກ ແລະໄວໜຸ່ມໃນກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນອາຊີບໃນອະນາຄົດ ແລະ ການໃຊ້ຊີວິດ ທັງໃນແລະນອກຫ້ອງຮຽນ) ແລະທາງ ອ້ອມ (ເຊິ່ງຖືກນຳສະເໜີໜ້ອຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາອາໄສໃນເຂດຊົນນະບົດ). ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄູຫຼາຍ ຄົນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກກໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນຕໍ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງໂຕເອງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ກໍ່ມັກ ຂາດສອນ, ສ່ວນໜຶ່ງເປັນຍ້ອນຂາດຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໃຫ້ກັບຊີວິດຂອງເດັກແລະໄວ ໜຸ່ມໄດ້. ຄູຕ້ອງໄດ້ຮັບການກຽມພ້ອມ,ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການຊີ້ນຳເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ ແກ່ການຮຽນຮູ້, ເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ໃນຊຸມຊົນ ຊົນນະບົດ .

ເດັກໜ້ອຍໂຮງຮຽນປະຖົມມັກເວົ້າວ່າຢາກເປັນຄູ, ແຕ່ ມີຈັກຄົນທີ່ໄດ້ກາຍເປັນຄູໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ມັນແມ່ນ ການສະແດງເຖິງການບໍ່ໄດ້ດັ່ງຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະ ໜາ. ໃນສາມປະເທດທີ່ໄດ້ເຮັດການສຶກສາ, ວິທະຍະ ໄລຍະມັກຈະເປັນທາງເລືອກທີ່ເຂົ້າໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດສຳລັບ ຜູ້ທີ່ຮຽນຈົບມັດທະຍົມ, ເຊິ່ງເປັນຜົນຈາກການໄດ້ ທຶນການສຶກສາ, ແລະ ຂໍ້ກຳນົດໃນການເຂົ້າຮຽນກໍ່ມີ ໜ້ອຍກວ່າ ວິຊາອື່ນ ແລະ ມີບ່ອນຫວ່າງໃຫ້ເຂົ້າຮຽນ ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ.

ໂຮງຮຽນໃນຊົນນະບົດມັກມີຊັບພະຍາກອນບໍ່ພຽງພໍ. ຫ້ອງຮຽນໃນປະເທດ ເລ ໂຊໂທນີ້ຖືກໃຊ້ເປັນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ໂບດ

ເມື່ອຖາມວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຢາກເປັນຄູ, ຄູທີ່ປະເທດເລ ໂຊໂທຄົນໜຶ່ງຕອບວ່າ 'ຍ້ອນບໍ່ມີວຽກເຮັດ, ບໍ່ມີ ຫຍັງທີ່ຂ້ອຍເຮັດໄດ້' ການສອນແມ່ນທາງເລືອກສຸດ ທ້າຍ.

ການສອນໃນເຂດຊົນນະບົດມັກຈະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ ຍ້ອນວ່າທັງໂຮງຮຽນ ແລະ ບ່ອນຝັກເຊົາຍັງຂາດສິ່ງອຳນວຍຄວາມ ສະດວກຄືກັບເຂດໃນເມືອງ ເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ, ນຳປະປາ, ຄວາມສະອາດ ແລະ ສິນຍານໂທລະສັບ. ຄູບາງຄົນເປັນຄົນພົ້ນຖານມາແຕ່ ຊົນນະບົດ (ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນປະເທດເລໂຊໂທ ແລະ ລາວ) ແມ່ນຖືກຊັບຊ້ອນໄປສອນຢູ່ໜູ່ບ້ານ ຫຼັງຈາກບໍ່ສາມາດຫາວຽກຢູ່ບ່ອນອື່ນໄດ້. ການທີ່ຕໍາແໜ່ງຄູສອນໃນຊົນນະບົດບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ ກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າໂຮງຮຽນຫຼາຍແຫ່ງຍັງຂາດຄູທີ່ມີຄຸນສົມບັດພຽງພໍ ສິ່ງຜົນ ໃຫ້ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຄູສັນຍາຈ້າງຊົ່ວຄາວ ຫຼື ຄູອາສາສະໝັກເຊິ່ງມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ເງິນເດືອນໜ້ອຍກວ່າ. ແລະ (ໂດຍສະເພາະໃນໂຮງຮຽນ ຂະໜາດນ້ອຍ) ມີການສອນແບບຫ້ອງຄວບ. ຕົວຢ່າງທີ່ປະເທດອິນເດຍ ຄູພຽງຄົນດຽວສອນຕັ້ງແຕ່ຊັ້ນປີທີ 1 ຮອດຊັ້ນປີທີ 5 .

ໃນໂຮງຮຽນເຂດຊົນນະບົດປະເທດ ອິນເດຍ ຄູສອງຄົນຂາດ ເຮັດໃຫ້ເຫຼືອຄູພຽງຄົນດຽວ ທີ່ຕ້ອງສອນຄວຍຫ້າຫ້ອງ, ໃນຫ້າຫ້ອງນີ້ມັກ ຈະແບ່ງເປັນສາມກຸ່ມ ຄື: ຊັ້ນປີ 1-2, ຊັ້ນປີ 3-4, ແລະ ຊັ້ນປີ5.

ຄູໃນຖານະປັນຜູ້ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການຮຽນຮູ້

ຄູຫຼາຍຄົນໃນໂຮງຮຽນເຂດຊົນນະບົດບໍ່ສະມາດສະແດງເຖິງຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ແທ້ຈິງ, ຫຼື ຄວາມມຸ້ງໝັ້ນ ຕາມບົດບາດຂອງໂຕເອງ. ສິ່ງນີ້ສາມາດພິສູດໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຈາກ ອັດຕາການຂາດໂຮງຮຽນທີ່ສູງ. ຄູໃນເຂດຊົນນະບົດສ່ວນຫຼາຍໃຊ້ເວລາກັບການເດີນທາງໄປປະຊຸມ, ໄປຮັບເງິນເດືອນ ແລະ ຕິດຕໍ່ກັບຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ. ບາງຄັ້ງການຂາດກໍ່ເປັນເລື່ອງຈໍາເປັນເຊັ່ນ: ຄູ ປະເທດອິນເດຍ ແລະ ເລໂຊໂທບາງຄັ້ງກໍ່ຕ້ອງໄປຮ່ວມຝຶກອົບຮົມ, ເຮັດໃຫ້ເຫຼືອ ຄູແຕ່ສອງສາມຄົນ (ຫຼື ບໍ່ມີເລີຍ)ຢູ່ໂຮງຮຽນ. ການເດີນທາງແບບນີ້ເຮັດໃຫ້ຕ້ອງໄກຈາກໂຮງຮຽນ. ຜູ້ອໍານວຍການທີ່ໂຮງຮຽນປະຖົມແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະເທດ ເລໂຊໂທ ມັກເດີນທາງໄປເມືອງຫຼວງ ເພື່ອລາຍງານ ຫຼື ເດີນທາງມື້ຈໍາເປັນເດືອນ, ພ້ອມກັບການໄປຢ້ຽມຢາມພີ່ນ້ອງ (ໂດຍອໍາງວ່າມີລິດໂດຍສານໜ້ອຍ) ແລະ ໃຊ້ເວລາຫຼາຍມື້ກ່ອນຈະກັບມາ. ໃນປະເທດລາວ ໂຮງຮຽນສ່ວນຫຼາຍມັກເລີ່ມຫຼັງຈາກມື້ເປີດສຶກສາສອງສາມມື້ຍ້ອນຄູຫາກໍ່ເດີນທາງກັບຈາກຢ້ຽມຢາມອອບຄົວ. ຄູຍັງມັກກັບຄືນໄປບ້ານໂຕເອງໃນວັນສຸກ ແລະ ກັບມາວັນຈັນ,ເຮັດໃຫ້ເວລາສອນຂອງຄູປະຈໍາອາທິດໜ້ອຍລົງອີກ.

ການສອນຢູ່ໃນຊົນນະບົດລາວ

ຄູຍັງໃຊ້ພະລັງງານສ່ວນໃຫຍ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມຊົນນະບົດ. ບາງຄົນເລືອກທາງເລືອກການດໍາລົງຊີວິດແບບອື່ນ ທີ່ເປັນທີ່ຕ້ອງການ ແລະ/ຫຼື ສ້າງລາຍຮັບໄດ້ຫຼາຍກວ່າໄປພ້ອມກັບການສອນໜັງສື. ທີ່ປະເທດອິນເດຍ, ຈາກການຄົ້ນຄວ້າຂອງພວກເຮົາເຫັນວ່າມີຄູທີ່ເຮັດໜ້ອງເຊົ້າ, ເຮັດໂຮງແຮມຕາມແຄມທາງ ແລະ ໃຫ້ບໍລິການລົດແທກຊີ້. ຜູ້ອໍານວຍການໂຮງຮຽນແຫ່ງໜຶ່ງໃນເຂດຊົນນະບົດ ເລໂຊໂທ ໄດ້ຈ້າງຊາຍໜຸ່ມຫຼາຍຄົນເບິ່ງແຍງສັດລ້ຽງຂອງໂຕເອງ, ແລະ ຄູບາງຄົນຢູ່ລາວກໍ່ມັກເດີນທາງລະຫວ່າງໝູ່ບ້ານ ຫາໃນເມືອງເພື່ອຂາຍປາ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ.

ການການຂາດການສອນທີ່ມີຢູ່ຢ່າງກວ້າງຂວາງນີ້ຍັງເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນບາງສະຖານະການ. ທີ່ປະເທດອິນເດຍ ຄູມັກ ເວົ້າໃສ່ເພື່ອນຮ່ວມງານຢ່າງເປີດເຜີຍໃສ່ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຈົນຮອດໂມງເລີກການທັງທີ່ຫົວໜ້າຄູແມ່ນກັບບ້ານແລ້ວ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໂດຍລວມແລ້ວ ຄູມີຄວາມເຊື່ອຕໍ່ຄຸນນະພາບຂອງໂຮງຮຽນທີ່ພວກເຂົາສອນ ຫຼື ໂອກາດຂອງນັກຮຽນພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ທີ່ປະເທດເລໂຊໂທ, ຄົນໃນຊຸມຊົນມັກຕໍານິວ່າຄູເອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ສົ່ງລູກຂອງໂຕເອງເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນທ້ອງຖິ່ນ. 'ຄູທຸກຄົນທີ່ສອນຢູ່ນີ້, ບໍ່ມີໃຜໃຫ້ລູກໂຕເອງເຂົ້າໂຮງຮຽນທ້ອງຖິ່ນ,ພວກເຂົາສົ່ງລູກໄປຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນອື່ນ.'

ຄູໃນຖານະປັນຜູ້ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາດ້ານອາຊີບ

ຄຸນນະພາບການສອນຢູ່ໃນຊົນນະບົດຖືກເບິ່ງວ່າບໍ່ດີ, ແລະ ຊົນນະບົດເອງກໍ່ມີຂໍ້ເສີຍອື່ນໆອີກ, ຈຶ່ງບໍ່ໜ້າສົ່ງໃສເລີຍວ່າເຮັດໃຫ້ຜົນການຮຽນຮູ້ໃນຊົນນະບົດບໍ່ດີໄປນໍາ. ຄູເຊື່ອວ່ານັກຮຽນທີ່ພວກເຂົາສອນເອງຈະລົ້ມເຫຼວທາງການສຶກສາ, ດັ່ງນັ້ນກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດຫວຽກທີ່ໄດ້ເງິນດີເຊັ່ນກັນ. ສິ່ງຜົນໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນພຽງເລັກນ້ອຍໃນການສອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາໃນການຊອກຫາອາຊີບອີກນໍາ. ໃນປະເທດເລໂຊໂທ, ເຖິງວ່າໃນແບບຮຽນຈະມີຫຼັກສູດທີ່ບັນລະຍາຍອາຊີບຕ່າງໆ ແລະ ການຕັດສິນໃຈເພື່ອອະນາຄົດ, ແຕ່ຄູກໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈພຽງເລັກນ້ອຍ. ພວກເຂົາອາດຈະເວົ້າເຖິງອາຊີບດົນໆເທື່ອໜຶ່ງແຕ່ກໍ່ ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໃນການກວດສອບຫຼັກສູດພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຄູບາງຄົນເອງກໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ສໍາຜັດກັບວຽກງານຂະແໜງການທາງການອື່ນໆນອກຈາກການສອນຢ່າງຈໍາກັດເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າຫາກຄູເຫັນວ່າໂຮງຮຽນມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບອະນາຄົດໃນລັກສະນະທີ່ກວ້າງຂວາງກວ່າເກົ່າ, ພວກເຂົາອາດມີແນວໂນ້ມ ແລະ ສາມາດໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກໄດ້ດີກວ່າເກົ່າ. ຄູມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດໃຫ້ເຫັນທາງເລືອກທີ່ຫຼາກຫຼາຍໃນການດໍາລົງຊີວິດໃນຊົນນະບົດ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນ,ແລະ ຄວນຈະຖືເປັນຈຸດສໍາຄັນເພື່ອໃຫ້ຂໍ້ມູນແບບເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້. ໃນປະເທດອິນເດຍ ຄູອອກວ່າພວກເຂົາຈະມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນການສອນຫຼາຍກວ່ານີ້ຖ້າພວກເຂົາຮູ້ວ່າການສອນຈະຊ່ວຍໃຫ້ເດັກແລະໄວໜຸ່ມສໍາເລັດຕາມຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາຂອງໂຕເອງ. ຖ້າຫາກຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາຖືກກໍານົດຂຶ້ນໃໝ່ໃຫ້ເປັນໄປເພື່ອກຽມຄວາມພ້ອມຕໍ່ອະນະຄົດທີ່ຫຼາກຫຼາຍກວ່າເກົ່າ, ແລະ ຄູໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຊ່ວຍເດັກແລະໄວໜຸ່ມພັດທະນາຄວາມໝາຍຄວາມສໍາຄັນຂອງຄວາມມຸ່ງມາດປາດຖະໜາ, ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມອາດເປັນການຊ່ວຍປັບປຸງທັງຄູ ແລະ ນັກຮຽນ .

ເດັກຍິງທ້ອງຊົນຮຽນປີ 4 ໃນຊົນນະບົດອິນເດຍແຕ່ມຮູບໂຕເອງວ່າເປັນມາດາມ (ຄູ) ຍ້ອນລາວມັກການສອນ.

ຄູໃນຖານະປັນໂຕແບບຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການສຶກສາ

ການສະແດງແນວຄິດໃຫ້ເຫັນວ່າການສຶກສາສາມາດນໍາເຂົາໄປຮອດໃສເຮັດໄດ້ແຕ່ຜ່ານການເວົ້າກ່ຽວກັບທາງເລືອກທາງອາຊີບເທົ່ານັ້ນ. ຄູຍັງສາມາດເປັນຕົວແບບຂອງ 'ຜູ້ໄດ້ຮັບການສຶກສາ'. ໄວໜຸ່ມຊາຍອາຍຸ 14 ປີ ທີ່ປະເທດເລໂຊໂທບອກວ່າ ລາວຮູ້ສຶກຍິກຍ້ອງຜູ້ອໍານວຍການໂຮງຮຽນຍ້ອນວ່າລາວມີຊີວິດທີ່ດີ, ມີເຮືອນດີ, ແລະ ສາມາດຊື້ສັດລ້ຽງໄດ້. ໃນປະເທດອິນເດຍ ເດັກນ້ອຍໂຮງຮຽນປະຖົມຫຼາຍຄົນບອກວ່າພວກເຂົາຢາກເປັນຄູ ຄືກັນກັບ ອໍາຍຄູ ແລະ ເອື້ອຍຄູ ຂອງພວກເຂົາ ; ນັກຮຽນເກືອບທັງໝົດຕ້ອງການມີເຮືອນເປັນຂອງໂຕເອງເມື່ອໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ພວກເຂົາ

ເຮືອນຂອງຄູທີ່ຊົນນະບົດປະເທດອິນເດຍທີ່ເດັກນ້ອຍມັກຫຼາຍ

ຍາກມີເຮືອນທີ່ເຮັດດ້ວຍສີມັງ ທີ່ມີຫຼາຍສິສັ້ນທີ່ຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານເຊິ່ງເປັນເຮືອນຂອງຄອບຄົວຂອງຄູຂອງພວກເຂົາ.

ທີ່ປະເທດລາວ, ນາງ ໂຕນາ ນັກຮຽນມັດທະຍົມຊົນເຜົ່າມື້ງ ອາຍຸ 17 ປີ ບອກວ່າມີສອງຄົນທີ່ເປັນແຮງບັນດານໃຈໃຫ້ລາວ ຄື: ລູງຂອງລາວທີ່ເປັນເຈົ້າເມືອງ ແລະ ຄູໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ເປັນຄົນເຜົ່າມື້ງພຽງຜູ້ດຽວໃນໂຮງຮຽນປະຖົມ, ຍ້ອນທັງສອງຄົນປະສົບຜົນສໍາເລັດຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໃນໝູ່ບ້ານຂອງລາວ. ພໍ່ນັກຮຽນທີ່ເປັນຄົນເຜົ່າມື້ງກໍ່ຮູ້ສຶກຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍຄູເຜົ່າມື້ງ ຍ້ອນວ່າລາວເປັນ 'ມິດວາມຮູ້, ມີກຽດ ແລະ ມີເງິນເດືອນ'.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ທັງປະເທດເລໂຊໂທ ແລະ ລາວ, ຄູເກືອບທຸກຄົນແມ່ນຄົນຈາກພາຍນອກອາຊຸມຊົນ, ແລະ ໃນປະເທດລາວກໍ່ແມ່ນຄົນຊົນເຜົ່າທີ່ຕ່າງຈາກຄົນໃນຊຸມຊົນ ແລະ ໃຊ້ຄົນລະກຸ່ມພາສາ. ທັງສາມປະເທດ ຄູທີ່ມາຈາກພາຍນອກມັກມີຄອບຄົວຢູ່ບ່ອນອື່ນ ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວກໍ່ບໍ່ຢາກຢູ່ນານ ຫຼື ບໍ່ຄ່ອຍມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍຊຸມຊົນນອກຈາກວ່າຈະແຕ່ງງານກັບຄົນທ້ອງຖິ່ນ. ຄູບາງຄົນຖືກຊັບຊ້ອນໃຫ້ໄປ

ໂຮງຮຽນທີ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ຍ້ອນຖືເປັນການລົງໂທດທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດວຽກງານໄດ້ດີ ຫຼື ປະພຶດໂຕບໍ່ເໝາະສົມ. ບໍ່ໜ້າແປກໃຈເລີຍວ່າ ບາງຄັ້ງຄົນຈະມີຄວາມລະແວງຕໍ່ຄູທີ່ມາຈາກພາຍນອກ ແທນທີ່ຈະເຫັນວ່າເປັນໂຕແບບ. ທີ່ໂຮງຮຽນໃນປະເທດອິນເດຍ, ພໍ່ແມ່ມັກຈຶ່ມໃຫ້ທົ່ວໜ້າຄູທີ່ມັກເມົາມາໂຮງຮຽນ. ໃນໝູ່ບ້ານໜຶ່ງທີ່ປະເທດເລໂຊໂທ ຄູຖືກກ່າວຫາວ່າເອົາອາຫານທຽງຂອງໂຮງຮຽນໄປໃຫ້ຄອບຄົວໂຕເອງ (ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານ) ແລະ ອີກບ່ອນໜຶ່ງ ຄູສອງຄົນຖືກສົ່ງໄປຫາຫົວໜ້າເຜື່ອລົງໂທດຍ້ອນເວົ້າດູກູຜູ້

ການຝຶກອົບຮົມ, ການຊີ້ນຳ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຄູໃນຊົນນະບົດ

ຍ້ອນຄູຖືກຄາດຫວັງໃຫ້ມີບົດບາດທີ່ກວ້າງຂວາງໃນຊຸມຊົນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຄວນໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນໃນການຄັດເລືອກ ແລະ ຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູ ບໍ່ພຽງແຕ່ໃນດ້ານວິຊາການເທົ່ານັ້ນ. ປະສົບການໃນທ້ອງຮຽນຊົນນະບົດ ແລະ ການສົນທະນາສິ່ງທີ່ທ່າທາຍໃນໂຮງຮຽນຊົນນະບົດຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າ.

ຄູຍັງຫວັງໃຫ້ມີການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຊີ້ນຳຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຫຼັງຈາກການຝຶກອົບຮົມ. ໃນເຂດຊົນນະບົດ, ໂດຍສະເພາະໃນປະເທດ ເລໂຊໂທ ແລະ ອິນເດຍ, ຄູຢູ່ໂຮງຮຽນແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະເທດເລໂຊໂທມັກຈຶ່ມວ່າ ຄູຜູ້ຊ່ຽວຊານປະຈຳເມືອງບໍ່ໄດ້ລົງມາຢາມໂຮງຮຽນເປັນເວລາ 5 ປີແລ້ວ; ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຫຼີກລ່ຽງທີ່ຈະມາ. ທີ່ປະເທດອິນເດຍ, ຄູ, ອົງການຈັດຕັ້ງທາງການສຶກສາ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ພໍ່ແມ່ ຕ່າງກໍ່ຍົກບັນຫາການຂາດການຊີ້ນຳມາເວົ້າ. ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ວ່າຄວນຈະໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີທີ່ມີຢູ່ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄູໃນຊົນນະບົດ.

ນັກຮຽນຄູທີ່ ເມືອງຊາທິສກາ

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການທີ່ບໍ່ມີການຊີ້ນຳເປັນປະຈຳ, ໝາຍຄວາມວ່າ ຄູ ແລະ ໂດຍສະເພາະຜູ້ອໍານວຍການໂຮງຮຽນມີເອກະລາດຫຼາຍກວ່າຜູ້ມີຕໍາແໜ່ງດຽວກັນໃນເຂດຕົວເມືອງ. ພວກເຂົາສາມາດຕັດສິນໃຈ ແລະ ຕິດວາມໝາຍຂອງກິດລະບຽບຕ່າງໆ, ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າຊຸມຊົນໃນທ້ອງຖິ່ນບໍ່ທ່າທາຍ ຫຼື ສາມາດທ່າທາຍພວກເຂົາໄດ້ໜ້ອຍກວ່າ. ໃນປະເທດເລໂຊໂທ ອໍານວຍການໂຮງຮຽນຜູ້ໜຶ່ງ ຍິນຍັນວ່າ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃໝ່ຂອງລັດຖະບານທີ່ວ່າ 'ການຂຶ້ນທ້ອງອັດຕະໂນມັດ' ເຊິ່ງແມ່ນການຂຶ້ນຊັ້ນມັດທະຍົມ ຫຼື ຈາກຊັ້ນປີໜຶ່ງ ຫາຊັ້ນປີຕໍ່ໄປໄດ້ເລີຍ, ແຕ່ຍັງສືບຕໍ່ໃຫ້ນັກຮຽນຕ້ອງຜ່ານເສັ້ນປະຈຳປີ. ໃນໂຮງຮຽນອີກບ່ອນໜຶ່ງທີ່ປະເທດເລໂຊໂທ, ຄູຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກຮຽນນຸ່ງເຄື່ອງແບບ, ເຖິງວ່າຈະມີຕໍາລັດຈາກລັດຖະບານວ່ານັກຮຽນບໍ່ຕ້ອງໃສ່ເຄື່ອງແບບກະໄດ້ກໍ່ຕາມ. ໃນທາງກົນກັນຂ້າມ, ໂຮງຮຽນແຫ່ງໜຶ່ງໃນປະເທດລາວ, ຄູເລືອກບໍ່ລົງໂທດນັກຮຽນທີ່

ບໍ່ໃສ່ເຄື່ອງແບບ. ການທີ່ໂຮງຮຽນເປັນເອກະລາດແບບນີ້ອາດຖືກນຳມາໃຊ້ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມຕ້ອງການສະເພາະຂອງນັກຮຽນໃນຊົນນະບົດໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ

ທັງປະເທດ ເລໂຊໂທ ແລະ ລາວຕ່າງກໍ່ໃຊ້ແຮງຈູງໃຈເພື່ອໃຫ້ຄູມາສອນຢູ່ເຂດຊົນນະບົດ. ໃນປະເທດລາວຄູໃນໂຮງຮຽນຫ່າງໄກສອກຫຼີກໄດ້ເງິນເດືອນຫສູງກວ່າ ແລະ ພວກເຂົາອາດຈະໄດ້ເງິນຜິເສດຈາກເງິນເດືອນດ້ວຍການສອນທ້ອງຄວບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ນັກຮຽນມັດທະຍົມໃນໝູ່ບ້ານໜຶ່ງ, ໄດ້ອະທິບາຍວ່າທັງວິຊາ ICT ແລະ ສິນລະປະຖືກຍົກເລີກຍ້ອນວ່າບໍ່ມີຄູສອນ. ໃນປະເທດ ເລໂຊໂທ ເຄີຍມີນະໂຍບາຍໃຫ້ຄູທີ່ສອນຢູ່ບ່ອນຫ່າງໄກສອກຫຼີກ. ຜູ້ອໍານວຍການໂຮງຮຽນຜູ້ໜຶ່ງບອກວ່າວ່າຮູ້ສຶກກະຕືລືລົ້ນຈາກ 'ນະໂຍບາຍພຸດອຍ' ເຊິ່ງໃຫ້ເງິນຈໍານວນ M3100 ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວຖືກນຳໃຊ້ເປັນເວລາ 2½ ປີ, ຈົນຮອດ ປີ 2014. ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍການເດີນທາງ ແລະ ຄ່າໂທລະສັບ.

ລາຍລະອຽດ	ເງິນຜິເສດສໍາລັບການສອນຄວບ	ຕໍາແໜ່ງອໍານວຍການ	ໃນເມືອງທີ່ທຸກຈົນທີ່ສຸດ
ເງິນເດືອນພື້ນຖານ 100%	+25% ຂອງເງິນເດືອນພື້ນຖານ	+58,000 ກີບ/ຕໍ່ເດືອນສໍາລັບຈົບຊັ້ນສູງ	+40%-50% ຂອງເງິນເດືອນພື້ນຖານ
ປະລິນຍາຕີ: 1.6 ລ້ານກີບ	(ສອນສອງຫ້ອງ)	+80,000 ກີບ/ສໍາລັບຜູ້ຈົບປະລິນຍາຕີ	
ຊັ້ນສູງ: 1.3-1.5 ລ້ານກີບ	+50 % ຂອງເງິນເດືອນພື້ນຖານ		
ຊັ້ນກາງ: 1.2 ລ້ານກີບ	(ສອນສາມຫ້ອງ)		

ຄຳແນະນຳ

ເພື່ອເປັນແຮງກະຕຸ້ນໃຫ້ຄູກາຍເປັນຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮຽນຮູ້ໄດ້ດີກວ່າເກົ່າ ຄວນມີແຫຼ່ງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບອາຊີບ ແລະ ການນຳສະເໜີພາບຕົວແທນໃນການສຶກສາ ຄວນຈະ:

- ⇒ ການສຶກສາສຳລັບຄູທີ່ທ້າທາຍເລື່ອງເລົ່າກ່ຽວກັບການເຂົ້າໂຮງຮຽນ ທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ ແລະ ວຽກທີ່ໄດ້ເງິນເດືອນ
- ⇒ ຫຼັກສູດຕ້ອງມີຄວາມກ່ຽວເນື່ອງກັບເຕັກ ແລະ ໄວໜຸ່ມຊົນນະບົດຫຼາຍກວ່ານີ້, ເຊິ່ງສະແດງເຖິງຄວາມສຳເລັດ (ແລະເຫັນວ່າ 'ຄຸ້ມຄ່າໃນການສອນ')
- ⇒ ການສຶກສາຄູຕ້ອງຍົກບັນຫາບົດບາດ, ສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງຂອງຄູໃນຊົນນະບົດ
- ⇒ ມີການຕິດຕາມຄູ (ຈາກໜຸ່ມ ຫຼື ຄູຝຶກ) ເພື່ອໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສ້າງຄວາມສາມາດໃຫ້ຄູຊົນນະບົດ, ລວມທັງຜ່ານການໃຊ້ໂປຣແກມໃນໂທລະສັບມືຖື ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີອື່ນໆ .

ໂຄງການຮ່ວມມືຄົ້ນຄວ້າໄລຍະເວລາສາມປີ ໂດຍການສະໜັບສະ

ໜູນຈາກ ESRC-DFID (ES/N01037X/1)

www.education-aspiration.net

Email nicola.ansell@brunel.ac.uk

 /Education-Systems-and-Aspiration

 @edn_aspiration

ທີມຄົ້ນຄວ້າ

ປະເທດ ເລໂຊໂທ

ສ. ນິໂຄລາ ອານເຊວ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ບຣູເນວ

ປອ. ແຄລ ດັນເກ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ບຣູເນວ

ປອ. ພູແລນ ເລໂຟກາ, ສູນການສອນ ແລະ ການຮຽນ, ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ ເລໂຊໂທ

ປະເທດອິນເດຍ

ປອ. ເພກກີ້ ໄຟຣເຣີ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ບຣູເນວ

ປອ. ອາຊີມາ ໂດສ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ບຣູເນວ

ທ. ມຸນິຟ ຊຸກລາ, ສະຖາບັນມແກຣມ ມິທຣາ ຊາມາສ ເຊີວີ ຊານທາ, ຊະຣາຕຳສກາ

ປະເທດລາວ

ປອ ຣອຍ ໄຮສມັນ, ສະຖາບັນ ISS, ມະຫາວິທະຍາໄລ ອີຣາມຸສ ຮອດເຕີຕາມ

ທ. ສິວິງໄຊ ຈັນພິທິກຸນ, ສະຖາບັນ ISS, ມະຫາວິທະຍາໄລ ອີຣາມຸສ ຮອດເຕີຕາມ

ນ. ໂຈດີ້ ໂຟນເຊກາ, ອົງການແຜນນ ສາກົນ ປະຈຳປະເທດລາວ.

ຜູ້ສຳຫຼວດ

ສ. ອຽນ ຣິເວີ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ສະຕຣາກໂຄ.

Research jointly supported by the ESRC and DFID